

*XIX. Magyar Őskutatási Fórum
Kirándulás a Felvidékre
Szervező: Fister Mária Magdolna
Szellemi vezető: PhS Rostás László*

Kirándulás a 14. században gótikus stílusban épült gecelfalvi evangélikus templomban

J. Horváth Tamás Úr
a Miskolci Bölcsész Egyesület tiszteletbeli és örökös tagja

J. Horváth Tamás tanulmányok, írások jegyzéke*

Cím	Megjelent
1. Szabadság, demokrácia, törvény, erkölcs	Katolikus Szemle XXIX. 289-292. l. Róma, 1977.
2. A harmadik út első prófétája Az elfelejtett Wilhelm Röpke	Katolikus Szemle XXXIV. 201-212. l. Róma, 1982.
3. Katolikus megújulási kísérletek a két világháború között	SMIKK Erővonalak... 51-73. l. Zürich, 1987.
4. Harmadikutas volt-e Wilhelm Röpke?	2000 5. sz. 11-14. l. Budapest, 1990. máj.
5. A végzetes eszme nagy ellenfele: F.A.von Hayek u.o. fordítások Hayektől	2000 12. sz. 55-58. l. Budapest, 1990. dec. 59-62. l.
6. Apostolus et praeceptor Hungariae Prohászka – ma	Egyház-Fórum Nr. 9 1990/1 88-107. l.
7. Világosság és bátorítás 25 éve halt meg Wilhelm Röpke	Hitel 1991. 2. sz.
8. Walter Eucken – a Rend embere	2000 1991. 3. sz. 53-56. l.
9. Ami ma nálunk nagyon hiányzik (Ludwig Erhard) (Fordítás Erhard egyik cikkéből)	2000 1991. 10. sz. 7-10. l. 11-12. l.
10. Önarckép – Bevezetés Wilhelm Röpke Önarcképéhez Fordítás a Jenseits von Angebot und Nachfrage c. könyv 1. fejezetéből)	Magyar Szemle 2. sz. 1993. 158-160 l. 160-167 l.
11. Vázlat a parkokról (A liberalizmus két fajtája Hayek alapján)	2000 1993. 4. sz.
12. A szociális piacgazdaság elméleti előkészítői	Kézirat, 23 l. 1993. okt. Egyet. szeminárium, Szeged
13. A piacgazdaság keresztény szempontból	Kézirat, 14 l. Előadás a Magyar Máltai Lovagok szemináriumán 1994. szept.

* J. Horváth Tamás urat 2014-ben egyesületünk tiszteletbeli örökös tagjául fogadta. Kérésünkre elküldte tanulmányai jegyzékét, melyet most örömmel közléseztünk.

14. Kapitalizmus, piacgazdaság, liberalizmus	Távlatok 2. sz. 1994. 231-236. l.
15. Etikai támpontok – elmélet, gyakorlat	Távlatok 5. sz. 1995. 635-637. l.
16. Milyen Egyházat szeretnék?	Távlatok 2. sz. 1996. 170-173. l.
17. Civitas humana
Emberséges társadalom – Emberséges gazdaság
(Válogatás W. Röpke műveiből a fordító kommentárjaival)	Kráter Műhely + Hanns Seidel alapítv.
Budapest, 1996. 216 l.
18. Visszatekintés egy híres német jelenségre –
Két angol nyelvű könyv a szociális piacgazdaságról	Magyar Szemle 7-8. sz.
1997. 163-171. l.
19. Szolidáris és igazságos jövőért
A németországi Evangélikus Egyház Tanácsa
és a német katolikus püspöki kar
1997. február 22-i nyilatkozata
a gazdasági és társadalmi helyzetről	Távlatok 3-4 sz. 1997. 334-343. l.
20. Ki voltál Te Erzsébet?	Rákóczi Múzeum – Róm. Kat. Egyházi
Gyűjtemény, Sárospatak,
("Zarándok-füzet" – németül is) 1995.
21. "Szent Erzsébet asszony életéről,
emlékezzünk sok jótételéről..."	Új Horizont XXVIII. Évf.
2000. 5. sz. 97-105. l.
22. Szent Erzsébet búcsúja – A wienhauseni
énekeskönyv Szt. Erzsébet és Lajos őrgróf
szomorú búcsújáról szóló "balladája"	Távlatok 5. sz. 1997. 671-675. l.
23. Magyarország virága
(A fordítás kezdeményezése, több rész fordítása,
lektorálás, szerkesztés.)	Szt. István Társulat
2001. és 2007. 387 l.
24. Emberséges társadalom – emberséges gazdaság	Aula Kiadó
(A 16. alatti mű 2. kissé javított
kiadása.)

További kisebb cikkek, tanulmányok, könyvismertetések, olvasói levelek **
Mérleg, Magyar Nemzet, Életünk c. újságokban, folyóiratokban

** németül, a Deutsche Tagespost-ban, ugyanitt Apor Vilmos püspök boldoggáavatásával kapcsolatban a püspök rövid életrajza

Kárpát-medencei Táncházenészek Találkozója

2014. szeptember 5-6-án a Skanzenben és a Papszigeten zenésztalálkozót rendezett a **Hagyományok Háza és a Szentendrei Néprajzi Múzeum**. Az ötletet az Erdélyi Táncházenészek Találkozója adta, melyet 2006 óta minden évben megrendeztek Gyimesközéplokon, illetve Borospatakon.

Az ottani Skanzen is a valódi hagyomány megélésének helye. Nem beteg, hogy „ápolni”, s nem rab, hogy „örizni” kelljen – mondta tréfásan Molnár Szabolcs, a Heveder zenekar prímása, emellett az erdélyi rendezvény ötletgazdája és főszervezője. Ő külön előadásban számolt be az évenként megvalósuló eseménysorozatról.

Elmondta, hogy Erdélyben még nincs olyan szervezett zenész- és táncosképzés, mint az anyaországban. Sokan települtek át Magyarországra és pl. Svédországba, ezért ma is hiány van sokoldalúan képzett prímásokból, brácsásokból, bőgősökből. Példaképet még könnyű találni Erdélyben az „adatközlők” (a hagyományt a mindennapi életben megélő falusi zenészek, táncosok) között, ám etikát és illemet nehéz tanulni (ebben követendő példát az Üsztüri zenekar mutat). A városi táncházakban a zenekarok elé pl. érdemes lenne kitenni a „várakozni tilos” táblát...

A hetyke lányt, aki visszautasította az őt felkérőt, ám kicsit később elment táncolni egy másik fiúval, a falusi táncházban bizony „kimuzsikáltak”.

A négynapos együttléteket eleinte saját erőből szervezték (pl. maguk főztek), a cél csak annyi volt, hogy érezzék jól magukat, s átadhassák tapasztalataikat egymásnak. Az erdélyi rendezvénysorozat jelszava: „Tanuljunk egymástól!” Később már a Romániai Magyar Folklorisztika Szövetség is segítette a Találkozó megrendezését.

A találkozók az idős és beteg erdélyi zenésztársak megsegítésére gyűjtést szerveztek.

(A felajánlásokra így bíztattak: „Hívd meg az öreg zenészeket egy sörre!” A sör helyett természetesen a sör árából összejött adományt juttatták el a rászorulóknak.)

Az erdélyiek jó példáját a vajdaságiak is követték, s 2013-ban már ők is megrendezték saját zenésztalálkozójukat. Idén végre Magyarországon is találkozhattak népzeneészeink egy szakmai tanácskozás és örömteli együttzenélés erejéig.

A Megnyitón dr. Bereczki Ibolya néprajzos, a szentendrei Skanzen főigazgató-helyettese köszön-

tötte a résztvevőket. Kelemen László, a Hagyományok Háza főigazgatója megemlítette, hogy igen fontos feladat a zenészek egységes baráti csapatba szervezése. Közös célunk, hogy hivatásuk betöltése közben az életüket a népzeneire föltevők boldog, kiegyensúlyozott emberré válhassanak.

Áder János, a fővédnökségre felkért köztársasági elnök sajnós nem tudott eljönni Szentendrére, de elküldte lelkesítő üdvözlését.

Sebő Ferenc, az első magyarországi „eredeti népzene” játszó együttes alapítója tudományos alaposan mesélt a nemrég a Világörökség részévé előlépett táncházmozgalomról.

Az első táncházt 1972. május 6-án volt a Könyvklubban, ahol székít táncoltak. A széki példa alapján felmerült, hogy tegyék nyílttá Budapesten is a táncházt. Az utcáról betóduló „botlábú tömegetől” a Bihari Együttes tagjai kissé megriadtak, így a Bartók Együttes vette át a további szervezés feladatát. Timár Sándor a táncpróbák végén 10 perc szabad széki táncra biztosított lehetőséget, amelybe „civiliek” (pl. a Budapesten tartózkodó széki árusok) is beállhattak. Gyurkó László adott személyes garanciát arra, hogy a táncházt esetében „politikamentes” rendezvényről van szó, így a „hatalom” nem tiltotta be a táncházt.

A széki táncháztban a táncosok diktálnak (elvégre ők fogadják meg a zenészt) – a nagyvárosok táncházaiban azonban a rendezők/nem közvetlenül a táncosok/ által fizetett muzikusok időnként átveszik az irányítást. Ezzel kapcsolatban merült fel az etika és a táncillem kérdése.

A kezdeti lépéseket akadályozó politikával vívott küzdelemről is szó esett (az ügynöki jelentések „haszna”, hogy néhány olyan adatot is megörökítettek, amelyről Sebő Ferenc azóta már megfélemedezett...)

Az első zenésztáborok (1974: Tokaj, 1975: Zirc, 1976: Abaújszántó) a népi építészeti, a népművészeti mesteriségek megismerésére is lehetőséget biztosítottak. Eből fejlődött ki az ún. revival-mozgalom. A Kassák Klub, a Műszaki Egyetem R Klubja és a Bem-rakparti Művelődési Ház adott otthont a fővárosi táncháztaknak. Az improvizatív táncolás „ötlete” a külföldieket is magával ragadta. Ezt pl. egy lengyelországi Sebő meghívás (a Skorpió „előzenekaraként”) és a 2002-ben Kassán megrendezett első közös magyar szlovák táncházt bizonyítja.

Egy nyelvészeti hasonlat is elhangzott. A népzenei-néptáncos szókinés és nyelvtan elsajátítása még kevés: beszélgetni is kell rajta! (Előfordult pl., hogy a felvétel

során kis hibát vétő adatközlő „botlását” sokan megtanulták, mikor a CD-t hallgatva gyakoroltak...)

A 70-es és 80-as években a magyar rádióban akkor sugárzott dallamok leginkább a „se nem népdal, se nem nóta” kategóriába sorolhatók. Ezen „katyvasznak” köszönhetően a fiatalok inkább a beat felé fordultak.

A táncház egy részüket visszacsábította a népi kultúrához.

Fontos eredmény, hogy a magyar népzene és néptánc végül mindenütt „lejött” a színpadról.

Tapasztalt táncházenészek: Bergics Lajos (Zengő), Sebő Ferenc (Sebő Együttes) és Sipos Mihály (Muzsikás)

Hamar Dániel, a Kossuth-díjas Muzsikás Együttes bőgőse és menedzsere moderálta a beszélgetést a „jó táncházról” (annak szervezéséről, a megvalósítás feladatairól). *Sipos* Mihály primás (Muzsikás Együttes) és *Csatai* László „*Csidu*”, az FMH Körtermében (az egykori Illés Klub otthonában) vagy 15 évig táncházat vezető táncmester osztotta meg velünk tapasztalatait.

Csidu vezette be pl. a „kezes” (táncházigazda) intézményét a budapesti táncházakban.

Az elektronikus erősítés miatt a népzene egyrészt túl hangos lesz, másrészt elveszi a beszélgetés lehetőségét. Sajnos kevesen értenek Magyarországon a hegedű hangosításához.

A táncház a falusi közösség életében a találkozás, párkeresés lehetőségét biztosította. Ugyanerre ad alkalmat a városi táncház is. A gyakori pársere biztosítja, hogy senkinek se kelljen végig ülve maradnia. A „táncmester” feladata, hogy az ügytlenebb fiú és a kevésbé szép lány is mindig beállhasson a tanulókörbe, élvezhesse a tánc nyújtotta örömet.

A sikeres zenekarmenedzselésről *Horváth* László (a Fonó igazgatója), *Liber* Endre és *Lelkes* András

(Tükrös Együttes), valamint *Mezei* Áron (a videózás szakembere) beszélt.

A támogatást nyújtó szervezetek közül a Balassi Intézet, a Fonó, a Hungarofest került szóba. A piacképesség eléréséhez pénzre és médiatámogatásra (pl. állandó médijelenlétre, óriásplakátokra) van szükség, hogy a közönség „ingerküszöbét” sikerüljön átlépni. A profi kiadói és kiadványszerkesztői tevékenység is lényeges feladat.

A zenészképzésről *Richter* Pál és *Juhász* Erika énektanár fejtette ki gondolatait. *Pávai* István (MTA Zenetudományi Intézet) a program csúszása és a mesterkurzuson vállalt feladatai miatt most elmaradt.

Pávai István bőgőn is kísérette zenésztársait

Sokáig az volt az akadémiai szakemberek véleménye, hogy a népzenet kutatni lehet, de megtanulni nem. Mára már szerencsére egyenrangú műfajnak fogadják el a Zeneakadémián is.

Andrásfalvy Bertalan professzor személyesen dolgozott együtt *Martin* Györggyel, *Vargyas* Lajossal, *Kallós* Zoltánnal, a *Pesovár*-testvérekkel.

Andrásfalvy Bertalan – Kelemen Lászlóval

Előadásában elmondta, hogy a tájjal, a természeti környezetünkkel együttműködést kell kialakítanunk. A rendi államélet (melynek alapján a nemesség az ön-

ESEMÉNYEK

ellátásra is képes jobbágyokat érdektelen tömeggé minősítette) kizárta a népet a nemzetből.

(Ezt a szemléletet Werbőczy *Hármaskönyve* is megőrizte. A Szapolyai oldalán fellépő Werbőczit, az egykori nádort 1541-ben a törökök Buda főbírájává tették.)

Komoly problémát jelentett a magyarországi földreform elmaradása és az egykésés szokása.

/Andrássy szerint Nyugaton az osztályegyüttműködés valamilyen szinten megvalósult/.

A helyi, önellátó közösségek helyére mára kereskedelmi világhálózatok kerültek, akiket a profit (így nem a hosszú távú fennmaradás, a természet egyensúlyának megőrzése) vezérel.

A világhalmozásba való becsatlakozás miatt a növénytermesztés helyett áttértek a szürkemarha tenyésztésére, s ezzel sok jobbágy életét lehetetlenítették el.

Berci bácsi felhívta a figyelmünket arra is, hogy Nagy Lajos király a nyugati kapcsolatok keresésében már kevésbé volt óvatos, mint király elődei. A várt nyugati és pápai segítség elmaradásának és a belső hatalmi harcnak a következménye pl., hogy Mohácsnál vereséget szenvedtünk a töröktől.

A reformkorban indul be a hazai népzenei gyűjtőmunka. *Vikár Béla*, *Vikár László* és *Kodály Zoltán* fonográf-felvételek gyűjtése képezik a kiinduló alapot a nagyközönséghez is eljutó bakelitlemezek kiadásához. A népfőiskolák, a Gyöngyösbokréta, a KALOT katolikus mozgalom biztosította a hátteret. A Párizsból hazatérő *Molnár István* sokban segítette a koreográfusok munkáját (ő már 8 mm-es filmekre vette az „adatközlők” táncait).

Andrásfalvy 1961-ben IBUSZ-csoporttal tudott csak kijutni Erdélybe, amikor a Vistán tanító *Kallós Zoltán* segítségével felvételeket készíthetett.

Martin György egy egész kötetet írt Mátyás István „*Mundruc*” kalotaszegi táncáról. Erről a valódi világszenzációról sajnos igen kevesen szereztek tudomást!

„Titkos belső óhajunk, hogy a magyarság megtalálja saját kultúráját! A megvetett földművesek, a parasztság rehabilitációja máig nem történt meg. Ez a közeljövő nemzetpolitikai feladata!” – szögezte le zárásként a pécsi professzor.

A *pénteki* nap folyamán gömöri (hagyományőrző zenészek: a feledi *Berki Pál*, az alsókálosai *Molnár Géza*, a felsővályi *Tamás János* és a serkei *Botos Béla* „*Bumbi*”), moldvai (a klézsei furulyás, *Hodorog András*, *Chiriac Gheorghe* primás Redo-

jéből), dél-alföldi (adatközlők: *Szórath János*, *Bársony Rózsa*) és budatelkei *mesterkurzusokon* (adatközlők: *Hârlet Ioan* „*Nucu*” és *Becski Ioan*) vehettek részt a tudásukat bővíteni kívánó népzeneészek.

Az éjszakába nyúlóan főzőversenyre került sor, mely a leleményesebbeknek egy pótvacsorát is biztosított.

A gömöri muzsikát is kiválóan játszó „Szalonna” Viskről – Gömör hagyományőrző zenészei között

A *szombati* nap zenés ébresztővel indult.

A színpadi program témái és közreműködői voltak: moldvai ének- és táncitanítás (Szigony zenekar és *Tintér Gabriella*, *Tatros* zenekar); dunántúli játékok és tánc (*Méta* zenekar és *Csidu*); dél-alföldi táncitanítás (Magyar Tekerőzenekar és *Szerényi Andi*); mezőségi énektanítás (*Üsztürü* és *Enyedi Ágnes*); szatmári táncok (*Dűvő* és *Farkas László*); *Agócs Gergely* gömöri meséi; *Sebestyén István* és *Horti Zoltán* meséi (az utóbbi során a „színészeket” a közönség soraiból toborozták); a *Vujicsics* együttes és a *Karaván* Família bemutatkozása; a *Fonó* zenekar gömöri énektanítása.

A Fonó zenekar

Az érdeklődők kedvéért közöljük annak a palóc éneknek a szövegét, amelyet *Agócs* Gergő tanított:

Az én ökröm a virág, a virág,
Leette a kertből a rezedát.
Hej rezedá, rezedá, viola,
Szép a babám, nem hagyom el soha.

Elmegyek én messzi földre innen,
Ahol engem senki se nem ismer.
Elbujdosok a világ szélére,
Hogy ne legyen senkinek terhére.

Az éjszaka de rosszat álmodtam,
Két vaddisznót az árpában láttam.
Rám becsülték ezt a tábla árpát,
Gyere babám, fizess meg az árát.

Jaj de sokszor elmondtam, hogy jaj-jaj,
Gyászba borult felettem a hajnal.
Nemcsak a hajnal, a csillagos ég is,
Elhagyott a (de) régi szeretőm is.

Spontán módon működő *műhelyek*ben ismerkedhettek a látogatók a népzenevel. A Méta és a Téka együttes, Pál István „*Szalonna*” bandája és a Fonó zenekar, a moldvaiak (Szigony zenekar, Tatros zenekar, *Hodorog* András furulyás Klézséről, *Chiriac* Gheorghe primás Redojéból), a Vujicsics, a Dűvő (ők mezőszegi, méhkeréki, kalotaszegi, gömöri dallamokkal hozták lázba a népzene szerelmeseit), a Békés Banda (*Csonka* Ferenc vajdasági primással kiegészítve) voltak a házigazdák.

A RÉV muzsikájára Konkoly László tanított magyarbódi táncokat

Michal *Noga* a felvidéki portán zempléni táncdallamokat muzsikált, a révkomáromi RÉV pedig többek között gömörít és magyarbódit.

2002-ben jött létre az első közös magyar-szlovák táncház. A Találkozó kapcsán erre a különleges eseményre is visszaemlékezhetünk.

A Tükrös tagjai vajdaszentiványi, bonchidai, Küküllő-menti muzsikával vonzották maguk köré a közönséget.

A Tükrös zenekar a „vegyesbolt” előtt muzsikált

A Khamoro (a „Budapest Band” nevének jelentése: napocska) zenéjére hagyományos cigánytáncokat láthattunk, a Karaván Família pedig blues-t is játszott.

A kalotaszegi Varga-dinasztia fiatal tagja, Kis Csipás muzsikál (kontrázik: KelemenLászló, bőgőzik: Szász Lőrinc)

Papp István „*Gázsa*” az Üsztürü és a „villámkezü” fiatal kalotaszegi primás, *Kis Csipás* társágában alakított ki jó hangulatú udvart. *Pávai* István is tánra perdült, majd (a bőgőt és a kontrát váltogatva) kísérte egykori erdélyi zenésztársait, ezzel kiegészítve az Üsztürü zenekart az egész napos örömenélés során. Eközben a bátrabbak *Redő*

ESEMÉNYEK

Julcsitól budatelki táncokat és magyarszovátai énekeket tanulhattak.

Redő Julcsi Pávai Pistával táncol – Gázsa, Kelemen Laci és Kodoba Florin muzsikál

A budatelkiek portáján szombaton elhangzott a „Kiszáradt a Bodzafa, hm...” – ennek eléneklése során kapta nevét az egyik erdélyi zenekar, a kolozsvári Bodzafa, melynek tagja volt többek között *Gázsa* és *Kelemen* László is.

A programot kézműves foglalkozások és népi hangszerkészítés, hangszerbemutatók, valamint borkóstoló színesítették.

Anfiteátrumi gála – esőben

A műsort *Havasréti* Pali szerkesztette. Elsőként a Méta lépett a színpadra.

A közönség a zuhogó esőcseppek elől feltódult a színpadra. *Salamon* Beáék nem jöttek zavarba: a bonchidai román forgatóst úgy húzták, hogy a zenésztársak és a táncosok szinte a személyes aurájukba is „behatoltak”. Mondanunk se kell, a szűk hely ellenére néhány bátor

önjelölt táncra is perdült, s ezzel tovább fokozta a zsúfoltságot.

Az eső csillapodása után a találkozó szereplőinek utolsó bemutatkozását láthattuk. A 2013-ban elhunyt *Halmos* Bélára /akiről egy kiállítást is láthattunk a Skanzenben/ egy közös zenéléssel emlékeztek zenészkollégái. A színpadon a zenészek tiszteletük jeléül – *Kodoba* Florin irányításával – palatkait húztak. A Békés Banda eleki muzsikával lépett a nézőközönség elé. A Dudazenekar a 96 éves *Pál* Pista bácsi dallamait mutatta be. A magyar tekerősök is megalkották saját együttesüket, a gálaműsorban ők is bemutatkozhattak. A Khamoro zenekartól és táncosaitól (köztük *Balogh* Béla leányától) fergeteges cigánytánc-show-t láthattunk. *Michal Noga* és kassai zenekara zempléni táncdallamokat mutatott be. A Pomáz és Szentendre környékén élő *Vujicsics* Együttestől délszláv muzsikát hallhattunk.

Agócs Gergő televíziós nyilatkozatában kiemelte, hogy a Skanzen ideális helyszín egy ilyen rendezvényhez. Csupán a táncolásra igazán alkalmas helyeket hiányolta, s remélte, hogy ezt a problémát remélhetőleg jövőre meg tudja majd oldani a Skanzen és a Hagyományok Háza lelkes, mindenben segítő, baráti léggört teremtő csapata.

Köszönjük a szervezők fáradtságos munkáját, s reméljük, hogy 2015-ben ismét ugyanitt találkozhatunk!

A fotókat *Pataki Tamás* készítette

Záhonyi András

Gyerekek fazúzolót készítenek a kézműves foglalkozáson az I. Kárpát-medencei Táncházenészek Találkozóján a Szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeumban 2014. szeptember 6-án. MTI Fotó: Beliczay László (Internet)

*Kovács Imre ny. ref. lelkész megnyitó beszéde
a MBE megalakulásának 25. éves évfordulóján
(2014. november 19.)*

Kovács Imre ny. ref. lelkész megnyitó beszéde

*„De mi nem vagyunk
a meghátrálás emberei,
hogy elveszünk, hanem a hitéi,
hogy életet nyerjünk”*

(Zsid. 10:39)

A mi segítségünk, ünnepi együttlétünk megáldása és megszentelése jöjjön az Úrtól, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök Isten. Ámen.

Énekeljük el nemzeti imádságunkat, a Himnuszt!

Kedves Testvéreim!

A meghívó szerint igehirdetés tartására kaptam a felkérést. Hadd tekintsek el ettől. Nem kívánok többet tenni, csak egy Igét adok át köszöntésül s hozzá néhány testvéri szót.

Az Igét választottam a Zsidókhoz írott levél 10. részéből, 32. és következő néhány kiemelt versét:

„Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, amelyekben... gyalázásokkal és nyomorgatásokkal nyilvánosság elé hurcoltak titeket, társai lettetek azoknak, akik így jártak... Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek... Az igaz pedig hit-

ből él; És aki meghátrál, abban nem győnyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk”

Ünnepelni gyűltünk össze, oktatási intézményünk: a Miskolci Bölcsész Egyesület megalakulásának 25. éves születésnapján. Az együttlétet alkalom: az emlékezésre, visszatekintésre, összegzésre. Erre int bennünket felolvasott Igénk néhány bevezető szava is: „Emlékezzetek vissza a régebbi napokra!” Hiszem, e kérésnek eleget tesznek majd az utánam szólók, mint akik nálamnál erre illetékesebbek. Sajnos, én nem lehettem ott „a bölcső ringatásánál” ez intézményt megálmodók, azt létrehozók sorában. 1990. év második felében kerültem át a Miskolc-Görömböly - Tapolcai gyülekezetekből a Diósgyőr-Vasgyári Egyházközségbe, mint oda megválasztott lelképásztor. Amikor megtudtam, hogy a Bölcsész Egyesületnek nincs olyan nagyobb helyisége, ahol az ünnepi alkalmait megtartsa, – gyülekezetünk Presbitériumának beleegyezésével – felajánlottam Dr. Gyárfás Ágnes elnök asszonynak, – Kedves Testvéremnek – hogy vasgyári református templomunkban szívesen helyt adunk: évnyitó, évzáró, certificatio-diploma osztó, díszdoktori címet adó ünnepi alkalmaknak, ezeken részt vevő népes gyülekezetnek. Az intézmény vezetői örömmel, köszönettel fogadták e felajánlást. Így az utóbbi néhány év kivételével – amióta a Diósgyőri ev. templom, a Vár tövébe költözött a Bölcsész Egyesület – templomunkban tartottuk az említett Ünnepi alkalmakat; melyeken a bevezető és záró szót egy-egy igével, áldásmondással én láttam el. 2001. karácsonyán az a megtiszteltetés ért, hogy a Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyetemének elnöksége a magánegyetem érdekében kifejtett tevékenységem elismerése jeléül, mint lelki tanítót a magánegyetem tiszteletbeli örökös tagjául fogadott és feljogosított az egyesületi gyűrű viselésére, – melyet Dr. Gyárfás Ágnes elnök asszony az ujjamra húzott. Ilyen minőségben állok itt, a hálaadás emlékezők sorában.

ESEMÉNYEK

Behunytt szemmel is magam előtt látom a telt templomot kezdő és végzős hallgatókkal, szeretteikkel, érdeklődőkkel. Fülemben csengenek jó nevű professzorok, egyetemi tanárok, szakelőadók ünnepi megnyitó beszédei, értékes, magas szintű előadásaik; melyeket folytattak az előadó termekben a hallgatók ismeretben, tudásban való gyarapítására. Ezek közül néhányat, – a teljesség igénye nélkül – abc sorrendben próbálok megemlíteni: Dr. Badiny Jós Ferenc, Dr. Bakay Kornél, Dr. Czeglédi Katalin, Dr. Farkasinszky Lajos, Dr. Hegedűs Lóránd, Eisner Rudolf, Dr. Kiszely István, Lezsák Sándor, Dr. Losonczy Miklós, Pálné Dr. Conty P. Magdolna, Dr. Pozsgai Imre, Dr. Végváry Lajos és a többiek... Elnézést kérek azoktól, kiknek nevét nem említettem! Sajnos, az említettek közül sokan már a mindenélők útján elmentek közülünk. Rájuk, már csak kegyelettel, hálaadással emlékezhetünk. Áldjuk Istent azokért az áldásokért, szellemi jókért, melyeket rajtuk keresztül kaptunk és kapunk ma is!

Örömmel, hálaadással gondolok vissza az évenként aug. első hetében megrendezett Magyar Őskutatási Konferenciákra, melyeken az előadók elmúlt évi kutatásaik eredményeinek legjavát hozták és hozzák ma is. Kellemes érzésekkel gondolok vissza azokra a szerdai kirándulásokra, melyeket határon belüli és kívüli Árpádkori Templomokban tettünk, az ott látott értékes freskókban, festett kazettás mennyezetekben, szószékekben, úrasztalákban, padokban gyönyörködtünk; egy-egy szép énekkel Istent dicsőítettük! Nem folytatom tovább a szép, örömteli emlékek felsorolását.

Sajnos, igaz e mondás: „nincsen öröm, üröm nélkül!” E 25. éves évfordulón, hálaadással teli örömteli visszaemlékezésünkbe bele vegyül az „üröm” is. Amit a bibliai levél író a címzettekéről mond: „sok szenvedés teljes küzdelmet állottatok ki, ...gyalázásokkal és nyomorgatásokkal nyilvánosság elé hurcoltak titeket...” – mindezek valóságát átélték a Miskolci Bölcsész Egyesület megálmódók, azt létrehozó tanárok, ez intézményben tanuló hallgatók szülei, e falak között folyó tanítással, szellemiséggel azonosuló szimpatizáló népes serege!

Az a tény, hogy ez a felsőoktatási intézmény 25 év múltan is áll, létezik, – miről beszél? – Én csak ezzel tudom magyarázni: Az intézmény falai között a kezdetektől fogva, mind a mai napig helye volt és van e három betűből álló rövid szónak: HIT !!!! Hit abban az élő Istenben, Aki eszközökön át ez intézményt létrehozta, azt mind a mai napig sok-sok harcok, küzdelmek során megtartotta, megőrizte.

Ebből a hitből merítették erőt, bizodalmat reménységet a mindennapok „nemes harcainak” megvívásához a Miskolci Bölcsész Egyesület Elnöksége, oktatói, tanulói és a nemes, igaz ügygel szimpatizáló patrónusok szép serege.

„Az igaz pedig hitből él!”

Halljuk Urunk szavát az Igéből: „aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem!” A mai ünnepen legyen rá válaszuk, közös hitvallásunk, igénk utolsó mondata: „De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitői, hogy életet nyerjünk!” Ezen közös fáradozásunk megvalósulására kérem és adom az Úr áldását: (ref. énekes könyvünk 198. dics. 3. versével énekelve):

*„Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,
Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten,
Mindenkoron Ámen!”*

Az ünnepség résztvevői